

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè
instituenda - Complectens vatios & solidos modos juvandi & consolandi
diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 3. Quomodo pauperes sint consolandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

Ac ergo in vestris etiam tribulationibus non id, quod brevi tempore cruciat, sed quod æternum deiecit, spectate, & cum S. Paulo dicetis: *Repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra*, 2. Cor. II.

§. III.

Quomodo pauperes sint consolandi.

HI gemina præcipue consolatione indigent, quia duplici plerumque afflictione & tristitia cruciantur, quarum prima oritur ex ipsa Status sui vilitate & abiectione; pro qua lenienda sic eos consoletur Operarius. & 1. proponat illis exemplum Christi, qui, ut S. Paulus 2. ad Corinth. c. 8. ait: *Propter vos egenus factus est, cum esset dives*; si ergo solatium est miseris socios habere, quantum erit solatium pauperi, paupertatis socium habere ipsum DEUM? 2. Revocet illis in memoriam, quot millia sapientissimorum virorum & sanctissimorum sponte amplexi sint paupertatem, ut essent similiore filio DEI; quidni ergo & ipsi gaudeant, ultro à DEO oblatam hanc gratiam, quam alij per magnas difficultates & certamina quæsierunt? 3. Jubeat meminisse, vitam nostram similem esse Comædiæ; ut ergo Actor libenter per diem personam mendici vel rustici gerit, si speret, se Regi aulicisque per eam magis placiturum, & majus præmium obtenturum; ita & ipsi libenter vilem suam personam per unicum vitæ diem sustineant, ut DEO, Cœlitibusque magis placeant, & merita sua multiplicent. 4. Ostendat talem & tantum esse quemlibet hominum, qualis & quantus est apud DEUM, atque adeò illum esse in hac vita digniorem, qui sanctior est; hanc ergo dignitatem obtinere cum in ipsorum sit potestate, cur doleant, se falsa gloria, honoribusque carere? 5. Demonstret, quòd DEUS divitias illis non dederit, specialis favoris loco habendum; indicium enim est, DEUM hinc velle curam eorum habere, atque eos in altera vita ditare regno illo, quod pauperibus promisit; etiam ipsos in hac vita à curis, quas divitiæ afferunt, liberos esse, & annos suos in vera pace transigere. Ad quem finem proderit narrare historiam de Fabro illo ferrario, quem cum Vicinus dives toto die cantantem audisset, quondam marsupium pecuniâ plenum in officinam

conjecit; quo ille invento mox curis obrutus de pecunia festivanda & augenda, à cantu abstinuit, neque eum resumpsit, donec vicinus detecto consilio suam pecuniam repetijt. 5. Revocet illis in memoriam Christi promissionem, quam Matt. 5. dixit: *Beati pauperes Spiritu* (id est, qui libenter paupertatem tolerant amore DEI) *quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* & hoc jubeat felicitatem ac dignitatem suam æstimare. Verum enim, ut S. Augustinus S. 15. de verb. Apost. loquitur, *magna felicitatis est conditio Christianorum, quibus claritudo regni in paupertate posita est, & quibus datum est, ut paupertatem facerent pretium regni cœlorum.* Non ergo tibi, ait idem Sanctus S. 28. *displiecat paupertas tua, nihil eam potes ditius invenire, quam nōsse, quā locuples sit? cœlum emit; quibus thesaurus conferri possit, quod pauperibus videmus indultum? ut ad regnum cœlorum veniret dives, possessione sua obtinere non potuit; nunc obtinet, ut contemptu perveniat.*

II. Altera tentatio, eaque gravior oritur ex timore de victu & vestitu quotidiano parando; contra quam sic munitur eos: 1. Declaret illis, quantam DEUS semper curam se habiturum pauperum promiserit, & actu habuerit, ut merito S. Psalmista Ps. 10. dixerit, quod oculi ejus in pauperem respiciant, diligenter scilicet considerantes, ne aliquid ei desit, nam *illi derelictus est pauper.* eodem teste ps. 9. unde jam olim etiam apud Ethnicos, teste Menandro Epist. 28. pauperes æstimabantur Deorum esse. Quam verò fideliter steterit DEUS promissis, id unum indicio satis esse potest, quod S. David dicat Ps. 36. *Junior fui, etenim senui, & non vidi iustum derelictum, nec semen eius quærens panem. Divites eguerunt & esurierunt, inquirentes autem Dominum non minuentur omnia bona.* 2. Declaret illis, quantopere DEO placeat fiducia in illum, nam Bloſius scribit in monili c. 11. quod Christus quondam S. Gertrudi dixerit: *Fiducia illa, quam homo in me solo collocat, credendo, posse, scire & velle me ipsum fiducialiter iuvare in omnibus, cor mihi transfigit, tantamque pietati meæ violentiam facit, ut non possim non ei gratificari, & manus porrigere ob gratum, quem ex eo, quod totus à me pendeat, capio.* S. Mechtilde verò, quondam dixerit; *Impossibile est, ut, quod quis sancti de me credidit, & consequi speravit, non obtineat, cum ipsum hoc ergo promiserim. Mihi igitur fidat, qui grandia à me expectat.* Quis ergo

ergo ad eum non fugiat, si tantoperè hæc fiducia ei placet? Si Princeps promulgari juberet, nihil ei magis placiturum, quàm si cives, quotiescunque re aliquâ indigerent, ad eum confugerent; eamque audacter peterent, quis civium foret, qui non sapiissimè, imò assiduò ad ipsum confugeret? & tamen hic Princeps tum propter fragilitatem, tum propter limitatas divitias fallere posset; cum ergò DEUS summè verax & potens simile decretum promulgari jusserit, imò ipse promulgaverit, dum dixit; *Petite & accipietis*, &c. Joan. 16. an non maximâ eum fiducia ad eum confugiendum erit? 3. Demonstret illis, quot titulos habeat qui vis homo justus ad omnia necessaria à DEO speranda. Primus est, quòd *homo fir*; si enim DEUS lilia agri & volucres cœli tam sollicitè nutrit; an ipsius hominis, propter quem omnia illa condidit, non majorem rationem habebit? Secundus titulus est, quòd *redemptus* sit; quis enim ovem aut equum, aliudve animal, quod magno pretio emit, fame perire sinit? quantò minùs ergò DEUS hominem pretioso sanguine suo emptum & redemptum necessarijs ad vitam subsidijs destituet? Tertius est, quòd sit *Christianus*; quis ignorat, quantam curam DEUS Israelitarum habuerit? quâ charitate & sollicitudine illis manna de cœlo tot annis, coturnices, aquam de petra providerit? & Christianis, qui veteri Israelitæ sunt, quorum illi figura erant, victum quotidianum negabit? aut certè populo se sequenti per tantum miraculum panem datum credemus, & Christianis non corpore, sed animo: non pede, sed affectu; non gressu, sed virtutis studio ipsum sequentibus ac imitantibus necessaria alimenta negaturum existimabimus? Quartus titulus est, quòd *servus* sit; quis nescit, quantâ curâ victum subministremus etiam brutis fervientibus nobis? si verò servum nacti sumus fidelem & utilem, quàm ægrè dimittimus? an igitur minorem charitatem à DEO sperabimus? an nescimus, quantâ curâ fidelem servum suum David protexerit, & conservârit? quàm sollicitè Eliam per corvum aluerit? quàm liberaliter Jobo, cui similis in terra tum temporis servus repertus non erat, duplicia restituerit? Quintus titulus est, quòd sit *Amicus* DEI; quis Amicum sibi gratum deserit? quis nescit, Amicorum omnia esse communia? si ergò DEUS hanc consuetudinem adeò servare decrevit, ut etiam seipsum Amicis suis dare statuerit, an in

quotidianis alimentis suppeditandis eam transgressurus creditur? Certè ad fiduciam orationis adhortaturus, Amici penem iteratò petentis exemplo usus est, ut indicaret, hunc esse specialem titulum, ob quem non facillè quid negari possit petenti. Sextus titulus est, quod sit *filius*; Si enim ipsa etiam bruta tam sollicitè pullos suos alunt; an DEO hanc providentiam adimemus? An infans, si ratione præditus esset, prædentè dubitare possèt, num mater eum lactatura esset, & educatura? & quisquam dubitabit, num DEUS filios gratiæ sustentaturus sit, quibus per Isaiam dixit: *Nunquid oblivisci postulat mulier infantem suum? quod si illa oblita fuerit, ego non obliviscar tui*, Isaiæ cap. 49. Septimus titulus est, quod sit *Sponsa* DEI; quis unquam audivit, Sponsam regiam à Sponso desertam esse, si illa bene se gessit? Certè Assverus Estheri dimidium regni obtulit; quantò magis daturus fuisset, si victum tantum petiisset? An Rex cælestis à terreno se vinci patietur? Hos ergò titulos bene perpendere pauperes jubeat Operarius, certòque promittat, iis non modicè fiduciam auctum iri; si enim, qui litteras septem sigillis munitas à Rege accepissent, quibus ei victum promitteret, minimè dubitaret, quin Rex promissis staturus esset, quantò minùs de DEO, qui septem hos titulos tam benignè largitus est, dubitare fas erit? Id unum ergò singulari cura curent pauperes, ut mandata DEI servent, orationem frequentent, patientiam in adversis non deserant, de cætero omnem sollicitudinem in DEUM conjiciant, & tam ipsi in ore ac mente assiduò habeant, quàm etiam filios suos doceant versiculum illum, quem S. Franciscus discipulis suis pro viatico obtulit: *Lacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet*. Meminerint quoque illius dicti, quod Christus S. Catharinæ Senensi dixit: *Cogita tu de me, & ego cogitabo de te*.

§. VI.

Quomodo consolandi sint, qui bonorum temporalium jacturam sunt passi.

I. **A**Nte omnia talibus Personis persuadendum est, eos non Dominos esse, sed Administratores duntaxat, atque ad eò, sicut hi, cum Dominus de bonis, quæ illorum administrationi commisit, ipsemet disponit, eaque eripit illis, non